

Predaleč bi pa zašel, ako bi hotel opisovati vse druge znamenitosti praške, ker ima vsak kamen v stari Pragi svojo zgodovino.

Podajmo se v bubenški park — v narodopisno razstavo češko-slovansko. (Dalje prih.)

Listek.

Potres.

(Spisal Fr. Črnogoj.)

(Dalje.)

Ro, pa pojmo, saj tu-le sredi ceste je premrzlo pa predolgočasno“, odgovorim jaz.

Toda — — tam je bil jednak strah in kmalu smo bili vsi sredi ceste. Pol vasi se je ondi zbralo, in v strahu smo hodili gor in dol, pri vsakem sunljaji vnovič trepetaje.

Sunek za sunkom se je ponavljal, grmelo in bučalo je — — — da so tekali ljudje zbegani sem in tja, molili so, vili roke in vpili. — — —

Slednjič smo se nastanili na župnijskem vrtu, kot na najbolj varnem kraju. V sredi vrta je bil cvetličan krog, v središči tega pa visoka vrtnica — tja so nanosili slame, in ženske so posedale v krog, s hrbtišči proti sredi obrnjene.

Jaz sem sedel na stolu ter stiskal pod suknjo otroka v sami srajčici. — — —

„Francej, to je kazen božja! Svet je spačen, spačen si pa tudi ti. Glej, zjutraj in zvečer ne moliš, pa večkrat ti uide vrag iz ust, kot pa sladko ime! Boljši moraš biti poslej!“ Tako sem si skesan trkal na prsa.

„Oh, saj ni čuda, če se podira svet, kakšni pa so ljudje — — sami opravljivci, hinavci in preklinjavci!“ — — tarnale so ženice.

Vsi pa smo ostali po potresu jednaki, ženice in jaz!

Mraz je postajalo čezdalje huje in zeblo me je po vsem životu, osobito pa v noge. Hodil sem po vrtu gor in dol, da se ugrejem, toda zaman.

„Ata maz je — — — pa hiša se tese“, oglasi se mi tudi Anica izpod suknje.

„Da, srček, mraz je, pa le potrpi pa k meni se stisni!“ — Kako naj bi ji bil tudi drugače pomagal?

„Škoda, škoda, da si nisem obul črevljev, grozno me zebe!“ vzdihnem slednjič.

„Grem pa jaz po-nje, gospod!“ oglasi se dekla.

„Ne, Franica, nevarno je, da se poslopje nad teboj podere, saj si videla, kako je bilo že prej razpokano!“ zavrnem jo jaz.

„O — saj za črevlje dobro vem, kar precej jih bom imela“, odgovori mi ona; poišče si kos sveče, naprosi neko prijateljico, da jo spremi vsaj do šole in že izgine v temo.

Šola je bila oddaljena kakih 50 korakov. Prišedši pred šolo, užge si dekla svečo in se poda v poslopje. Ni še bila sredi sobe, ko se prične vnovič tresti, grmeti in hruščati — — — bil je to tretji najhujši sunek ob pol jedne po noči.

Luč v šolskem poslopju ugasne, začuje se od tamkaj strašno podiranje, dekla pred šolo pa zakriči:

„Jezus, Marija — — — šola se je podrla, šomaštrova Franca je pa notri!“

To je bil trenotek, katerega ne pozabim nikdar v življenji! — — — Srce mi je zastalo. — — —

„Glej, ti s svojim egoizmom si kriv njene smrti!“ — Ta očitek mi je legel takoj na vest.

K sreči ni bilo najhujše. Franica priskače čez nekaj časa zdrava k nam, v rokah pa vihti — — — — par črevljev in oblačilice za Anico!

„Kaj si še živa? — — — Kaj te ni podsulo? — — — Kaj si pa vender storila, ko si bila v poslopju?“ — hitel sem tresoč se od razburjenja.

„O, samo v veži se je vse dol podrlo, jaz pa sem bila ta čas v drugi sobi. Ko sem slišala podiranje, mislila sem si: Ko se bo tam vse podrlo, bom pa šla venkaj — — — pred pa ne.“

Malo je Franice za sedemnajst let, šibka je — — — a srčna pa je! Čudim se ji še danes, da si je takrat sploh upala še vedno z novega v poslopje, ko bi bila morala biti vesela, da smo prvikrat srečno ušli! Čudim se ji, da ni strahu in groze skoprnela! In vender je užila ona v prvem trenotku potresa še največ strahu, ko so se ji — — — ležeči v jedilni shrambi (posebne sobice za deklo učitelju pač ni treba! Ironija!!) ko so se ji, pravim, krožniki, sklede in kozarci usipali z oglušnim ropotom in zvenčanjem s polico na njeno posteljo, da je bil potresni hrušč in trušč le še hujši. Čudim se ji, da si je upala v poslopje, v katerem je videla v prvem trenutku zevajoče, strašeče špranje v zidovji, da je šla v poslopje ne s prigovarjanjem, temveč ko smo ji še odgovarjali!

Pa še črevlje in oblačilice je prinesla! Najprvo je bilo treba obleči malo Anico; pač se je tresel otrok maza — — — prehladil se pa le ni!

Na to pa še črevlje na noge! Ker sem moral držati otroka pod suknjo, morala mi je pomagati dekla.

„I — — kako pa, da se mi vidi jeden črevelj tako svitel? In prvi je težek, drugi pa lahek? — — A — — tako — — — glej, glej — — prvi črevelj je samec od vrtnega in nekoliko blaten, drugi pa od prazničnega para črevelj! — No, nič ne de, da bi le bila vsaj vsak za pravo nogo! Poskusiva!“

Vlečeva s Franico vsak za jeden trak ter obuvava črevelj, a ni šlo.

„Veš — — premeniti morava, ta ni za desno nogo“, pravim jaz. — „Res, na levo je pa šlo. Sedaj pa še drugega.“

„Tristo zajcev — — — ta je tudi za levo nogo!“ vskliknem jaz, „in ker je ta tesnejši, obuti morava tega na levo nogo. Onega z leve noge že spraviva na desno, ker je bolj zlečen.“

Tako je tudi bilo. Na desni nogi me je malo tiščalo, pa je že šlo. „Potrpljenje je božja mast.“

(Dalje prih.)

Občni zbor „društva za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani“

(Dalje.)

Svesti si težavne naloge in velike odgovornosti, ki jo je odbor prevzel, lotil se je takoj in z vso marljivostjo prvega dela. V to svrhu so se sklicale seje odborove v dan 19. in 21. prosinca in 2. sušca t. l.; pri vseh pa je bil glavni predmet: razgovor o društvenem delovanju, kako in po katerih potih ter s kakimi sredstvi bi bilo mogoče društvu pridobiti več članov, daril in podpornikov.

Zato se je odbor obrnil s posebno okrožnico do prijateljev slov. učiteljstva, ki se je ponatisnila v večini slov. listov, za kar jim bodi tem potom najiskrenejša zahvala izrečena. Le-tá okrožnica pa se je razposlala tudi posebe natisnena v 500 izvodih s pravili vred na razne strani in vsakomur, kjer smo le vedeli za kakega svojega prijatelja.

Isto tako pa se je obrnil odbor do učiteljstva samega s posebno okrožnico, dal jo priobčiti v „Učit. Tov.“ in jo po šolskih vodstvih s pravili vred odposlal vsemu učiteljstvu na Kranjskem.

Obrnili smo se bili dalje s posebnim pismom tudi do vseh sl. okrajnih učiteljskih društev na Kranjskem z uljudno prošnjo, naj bi nas slavno-ista blagovolila podpirati v našem blagem prizadevanju s tem: 1. da bi sama pristopila k našemu društvu kot pokrovitelj, 2. da bi nam med čč. svojimi člani in prijatelji pridobila čim več udov in podpornikov, 3. da bi se ob raznih društvenih shodih, konferencah in drugih prilikah zbirali mali doneski, ter 4. v ta namen